

Đừng Nói Với Anh Ấy Tôi Vẫn Còn Yêu (Phần 2)

Chương 6 : Chương 4.2

Type: Quinn

Tan sở, Vương Y Bối đi bộ đến đầu đường cách công ty khá xa, xe của Trần Tử Hàn đã đậu ở nơi đó như thường lệ. Cô nhìn chiếc xe thân thuộc, không ngừng làm công tác tư tưởng với bản thân rằng anh thật sự rất tốt, tan sở xong đến đón cô, nếu có việc gì không thể tới thì nhất định sẽ thông báo. Anh không giống những người đàn ông khác, nghiêm nhiên cho rằng việc bếp núc là chuyện của phụ nữ. Anh cũng nấu nướng, rửa bát, dọn dẹp, thậm chí anh chẳng hề có chút đẩy đưa mờ ám với ai khác lúc không có cô. Cô nghĩ đến ưu điểm của anh rồi lại phát hiện mình không thể tìm ra khuyết điểm gì có thể khiến bản thân trách móc hoặc nổi cáu với anh.

Cô mở cửa xe, ngồi vào trong, Trần Tử Hàn liếc mấy cái, "Hôm nay anh đến khiến em thêm việc phải làm hả? Sao trông chẳng có tinh thần gì cả thế".

Cô biết mình nên tươi tỉnh với anh, dù sao anh cũng không làm sai điều gì, việc cô để bụng chỉ là sự bình luận của người khác mà thôi, thế là cô mỉm cười:

"Hôm nay anh thật sự chỉ đi ngang qua hả?"

"Ừ, đi ngang qua thôi". Trần Tử Hàn tỏ ra nghiêm túc, "Giống như lái xe đi ngang qua, tiện đường đón em về nhà như thế này vậy."

Vương Y Bối không nhịn được cười, thế này mà nói đi ngang cái gì, rõ ràng là đến đón cô mà, "Anh thừa nhận anh nhớ em mới đến công ty em hả, em không cười anh đâu."

"Thế không được, phá hoại hình tượng của anh quá, làm sao anh có thể vì một người phụ nữ mà công tư bất phân như vậy!"

"Nói như thế anh có hình tượng ấy".

"Trước mặt em thì đúng là không có, vì đâu cần thiết". Trần Tử Hàn suy nghĩ, "Nếu có một ngày anh tàn phế hoặc bị bệnh nặng, liệu em có chê anh không?"

Cô nhìn anh nghi ngại, không ngờ anh lại hỏi câu hỏi quá sức ấu trĩ thế này, cô lắc đầu, "Có chứ, đương nhiên là phải chê rồi, anh tàn phế thì tất nhiên phải rời xa anh bằng tốc độ nhanh nhất. Anh yên chí, đến lúc đó em sẽ giao anh lại cho người phụ nữ yêu anh đến chết đi sống lại, để họ chăm sóc anh, tuyệt đối không làm anh đau khổ."

"Em thật đúng là..." Trần Tử Hàn nghiêng răng kèn kẹt.

Vương Y Bối tỏ vẻ kiêu ngạo, "Đúng, em chính là người chỉ có thể cùng hưởng phúc chứ không thể chia sẻ hoạn nạn, có phải anh đã hối hận vì lỡ cưới một người phụ nữ ích kỷ như em rồi không?"

"Phải rồi, hàng có được trả lại không?"

"Xin lỗi, bán rồi không trả lại."

Trần Tử Hàn cố ý thờ dài mấy tiếng, Y Bối nhìn ra sự cố ý của anh, cô rất muốn nhắc nhở anh rằng cô không muốn chăm sóc anh khi không khỏe mạnh, nên anh phải chăm sóc tốt bản thân, mãi mãi mạng khỏe. Nhưng những lời này cũng không thể nói ra, cứ như vậy giữ lại cho riêng mình.

Lúc đi ngang siêu thị, Vương Y Bối và Trần Tử Hàn xuống xe, vào siêu thị mua sắm, Vương Y Bối nhìn thấy giỏ xách trong siêu thị đã được cải tiến tiện lợi hơn, quả nhiên bất cứ thứ gì cũng bắt buộc phải tiến bộ. Trần Tử Hàn đẩy xe hàng tới, Y Bối liền bỏ một thùng sữa vào, món đồ nặng thế này không phải là nên lấy cuối cùng hay sao? Anh nhìn vẻ mặt thỏa mãn của cô, đành thờ dài một tiếng, sữa ở nhà đã hết, cô tìm mấy cửa hàng rồi mà chưa mua được, vẻ mặt sung sướng đó của cô mang ý nghĩa gì, anh có thể thấu hiểu được.

Trần Tử Hàn không quá quan tâm đến các loại sữa, thế nhưng Vương Y Bối lại chỉ thích sữa được sản xuất tại nơi này, đồng thời còn bảo anh rằng mùi vị ở đây thuần khiết hơn. Suy nghĩ này của cô cứ vậy ghi dấu

trong tâm trí anh, hình như đã rất lâu rồi anh không đụng tới sữa hiệu khác. Có lúc anh cảm thấy cô rất thần kỳ, lúc nào cũng chú ý đến những việc mà người khác chẳng mấy để tâm, thậm chí còn nhận định đó là một việc quan trọng.

Suốt quá trình, Vương Y Bối không ngừng bỏ đồ vào trong xe hàng, nào là hoa quả sấy khô, thịt bò, măng khô, sau đó lại bỏ thêm một ít nước hoa quả, đến khu vực rau củ quả, cô mới phát hiện ra xe hàng đã đầy già nửa, mà rau củ là mục đích mua hàng lại không còn chón dung thân, "Haiz, em không cố ý thật mà, lần sau em nhất định sẽ mua xong trước rồi mới mua cái khác."

Vương Y Bối cảm thấy nhất thiết phải kiểm điểm bản thân, rõ ràng vì muốn mua rau mới đi siêu thị, sao lại có thể đối xử với đám rau củ quả đáng yêu như vậy?

Trần Tử Hàn lắc đầu, nhắc cô với vẻ không tình nguyện, "Lần trước em cũng nói thế".

"Không sĩ nhục người khác lúc khó khăn, được không?"

Vương Y Bối đi lấy rau, cô thích ăn canh dưa leo trứng bắc thảo nên lấy trứng bắc thảo và dưa leo, cô thích cắt khoai tây và cà rốt thành sợi rồi xào với nhau, vậy là quyết định lấy khoai tây và cà rốt, mùa này có rau tầm ô, phải lấy hai bó mới được... Nói ngắn gọn là chiến lợi phẩm của cô vô cùng phong phú.

Đẩy xe đi tính tiền, phải tốn mấy cái túi mới đựng được hết đồ này, cô đi phía sau, ngắm Trần Tử Hàn xách túi to túi nhỏ đi đằng trước, sung sướng cảm khái, "Cuối cùng cũng ném trái được lợi ích sau khi kết hôn rồi".

Trần Tử Hàn vẻ mặt ủ rũ, "Bắt anh làm lao động không công mà vui vẻ đến thế à?"

Vương Y Bối gật mạnh đầu, da mặt cũng rất dày, "Không chỉ là vui, mà còn đặc biệt sung sướng".

Trần Tử Hàn trừng mắt nhìn cô, nói năng kiêu gì thế?

Vương Y Bối tâm trạng cực tốt, giải thích với anh, "Xem này, người ta đều nói anh rất lợi hại, nhắc đến anh toàn là năng lực phi phàm... thế nhưng người cao xa trong lòng họ vẫn phải xách những món đồ này cho em, em không thấy sung sướng mà được à?"

"Không thể nói thế, đây là đồ chung của cả hai, làm sao có thể nói là xách cho em được?"

"Nhưng là em cho vào xe đẩy mà".

"Anh nhớ là quẹt thẻ của anh mà?"

Hình như đúng thế thật. Vương Y Bối chỉ xách đồ một chút mà lòng bàn tay đã bị lằn đỏ cả lên. Trần Tử Hàn đặt đồ vào trong cốp xe rồi kéo tay cô, nhẹ nhàng vuốt ve, giòn anh có chút xót xa, "Không biết lúc không có anh, em sống thế nào nữa?"

Lúc không có anh cô sống thế nào ư? Anh chỉ tiện miệng nói một câu, còn cô biết rõ khi không có anh bản thân đã sống thế nào. Khi mua đồ trong siêu thị lúc nào cũng đợi đến cuối cùng rồi bỏ đồ đã chọn sẵn ra ngoài, vì quá nặng, cô căn bản không xách nổi, giây phút ấy thật sự hy vọng có anh ở bên. Có một khoảng thời gian Y Bối còn không ngừng có những suy nghĩ cực đoan, chỉ hận anh trước kia đối xử quá tốt với cô, nếu không sau khi chia tay cô cũng không thể đau khổ đến thế.

Vương Y Bối rút tay lại, "Thì mua ít đồ hơn thôi".

Trần Tử Hàn lắc đầu, gõ vào trán cô, "Nhất định là sau cùng mới nhận ra đã lấy quá nhiều đồ, sau đó chạy khắp siêu thị đặt đồ trở lại chỗ cũ chứ gì?"

Vương Y Bối mở to mắt nhìn anh, sao anh biết?

Trần Tử Hàn thoáng nhìn vẻ mặt cô đã biết mình đoán đúng. Sao không biết cho được, trước kia có lần họ cùng đi siêu thị nhưng quên mang theo tiền, cô đã chạy khắp siêu thị để bỏ hết đồ vào chỗ cũ. Anh ngấm nhìn dáng vẻ đó của cô, cũng lười nhắc là có thể đặt giỏ ở đó, giao mỗi phiền phức ấy lại cho nhân viên.

Về tới nhà, Trần Tử Hàn mang đồ ăn dùng cho bữa tối vào bếp chuẩn bị. Còn Y Bối thì phân loại đồ đạc mua về rồi cất cẩn thận, cái nào bỏ tủ lạnh, cái nào đặt vào giỏ hoa quả.

Cô thu xếp xong mới vào bếp, lấy tỏi ra cắt, cô đặc biệt thích ăn tần ô xào tỏi, chỉ nghĩ thôi đã thấy hấp dẫn vô cùng rồi.

"Em đúng là một cô nàng tham ăn." Trần Tử Hàn nghe cô khen món tần ô xào tỏi ngon đến lần thứ ba, cuối cùng không nhịn được phải lên tiếng.

Cô cố ý thở dài, "Làm một cô nàng tham ăn cũng là cái phúc mà, mấy năm nữa thì thành bà già tham ăn rồi."

"Em cũng sợ già à?"

Cô trừng mắt nhìn anh, "Lúc này anh nên nói là, vợ thân yêu ơi, trong lòng anh, em mãi mãi trẻ trung xinh đẹp, làm sao mà già được?"

Trần Tử Hàn cười rung cả ngực, "Em đã nói ra tiếng lòng của anh rồi, nên anh quyết định giữ im lặng vậy".

Vương Y Bối cắt tỏi xong đứng một bên ngắm anh đang nấu nướng, đây là cảnh tượng mà suốt mấy năm họ chia tay cô thường xuyên ảo tưởng, lúc nào cũng tự hỏi hết lần này đến lần khác rằng nếu bản thân khi xưa Không bướng bỉnh, nếu bản thân có thể tin tưởng anh nhiều hơn, thì thì liệu họ có mỗi người mỗi ngã như vậy không? Nếu không có khoảng thời gian đó, hai người họ hẳn sẽ yên bình bước tiếp như ban đầu, sẽ tốt nghiệp đại học, kết hôn, rồi sống hạnh phúc bên nhau. Khi ấy cô luôn khẳng khái cự tuyệt việc nấu cơm, cảm thấy chuyện này sẽ khiến mình già đi nhanh chóng, thế nhưng hiện tại, dù anh không nói, cô cũng đã chủ động học nấu cơm rồi...

Viễn cảnh mà cô từng mộng tưởng vô số lần giờ đây đang thật sự xuất hiện trước mắt, nhưng cô chợt phát hiện nó không đẹp như trong tưởng tượng. Cô của ngày xưa nguyện dùng mọi giá để đổi lấy bức tranh nước mắt, còn giờ đây bức tranh ấy chẳng qua chỉ là một trong những nét vẽ bình dị của cuộc sống, đi kèm với mùi dầu mỡ và tiếng ồn.

Cô lùi lại một bước, lẽ nào đây chính là khác biệt giữa tưởng tượng và

hiện thực?

LINK Truyện:

Đừng Nói Với Anh Ấy Tôi Vẫn Còn Yêu (Phần 2)

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/dung-noi-voi-anh-ay-toi-van-con-yeu-phan-2-2971520.html>

LINK Chương này:

Chương 4.2 <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/dung-noi-voi-anh-ay-toi-van-con-yeu-phan-2-2971520/chuong-6.html>